

Sygn. akt VII U 1845/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Kozłowska – Czabańska

Protokolant: Beata Gawrońska

po rozpoznaniu w dniu 04 października 2013r. w Warszawie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 października 2012r., znak: (...)

- oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1845 /12

UZASADNIENIE

W dniu 30 października 2012 r. W. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 9 października 2012 r., znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący się podkreślił, iż jego niezdolność do pracy spowodowana jest poważnymi zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa, które powodują ograniczoną sprawność ruchową. W. K. wskazał, iż pozostaje pod stałą opieką lekarzy a jego obecny stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie zatrudnienia. (k. 2-10 a. s.).

W odpowiedzi na odwołanie pismem z dnia 19 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 04 października 2012 r. nie stwierdziła u odwołującego niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia z dnia 9 października 2012 r., znak: (...) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego ZUS na podstawie art. 101 ust. 1 w związku z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odmówił prawa do świadczenia. (odpowiedź na odwołanie k – 12 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. K. ur. (...) pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wymienione świadczenie, zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 27 sierpnia przysługiwało do 30 września 2012 r. (k.76 a.r.)

W dniu 10 lipca 2012 r. odwołujący złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 86 a.r.). W związku ze złożonym wnioskiem lekarz orzecznik ZUS wydał w dniu

30 sierpnia 2012 r. orzeczenie stwierdzające, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (k. 90 a.r.). W związku z wniesionym przez ubezpieczonego sprzeciwem komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 04 października 2012 r. również stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy. (k. 104 a. r.) Mając powyższe na uwadze organ rentowy w dniu 9 października 2012 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 108 a.r.).

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych internisty-kardiologa, neurologa, ortopedy, neurochirurga celem ustalenia czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie bądź częściowo niezdolny do pracy zarobkowej.

Biegły neurolog dr med. W. Z. w opinii z dnia 13 grudnia 2012 r.

po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zdiagnozował u odwołującego dolegliwości ze strony kręgosłupa. W zakresie kończyn górnych i dolnych biegły stwierdził niewielkie zaburzenia odruchowo-czuciowe w postaci braku odruchu z kości łokciowej obustronnie i zniesienie odruchów skokowych oraz zaburzenia czucia w zakresie C7 obustronnie w kończynach dolnych. Biegły wskazał, iż wnioskodawca ma w pełni zachowane funkcje manualne i motoryczne oraz dobra ruchomość tułowia. Z punktu widzenia neurologicznego u wnioskodawcy istnieje radikopatja w przebiegu zmian zwyrodnieniowo dyskopatycznych, lecz nie wpływa to istotnie na funkcje ruchowe. W ocenie biegłego aktualny stan neurologiczny nie daje podstaw do uznania wnioskodawcy za przynajmniej częściowo niezdolnego do pracy. (k. 26 a. s.)

Biegły internista – kardiolog dr n. med. J. K. w opinii z dnia

13 grudnia 2012 r. stwierdził zadowolający stan odżywienia, graniczne ciśnienie tętnicze, ograniczenie ruchów w odcinku szyjnym. Zdaniem biegłego wnioskodawca jest wydolny krążeniowo i oddechowo, zadowolająco sprawny ruchowo. Biegły sądowy po przeprowadzeniu badania uznał, iż z przyczyn internistyczno-kardiologicznych odwołujący się nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy. (k. 30 a. s.)

Biegły neurochirurg dr n. med. T. K. w opinii z dnia

27 lutego 2013 r. wskazał, iż odwołujący porusza się sprawnie a występuje ograniczenie ruchomości odcinka szyjnego pozostaje w stopniu niewielkim. Pod względem oceny neurochirurgicznej biegły nie stwierdził o odwołującego objawów stanowiących o uznaniu go za długotrwale niezdolnego do pracy, tak całkowicie jak i częściowo. (k. 44 a.s.)

Biegły ortopeda lek. med. M. G. w opinii z dnia 26 kwietnia 2013 r.

wskazał, iż w ocenie ortopedycznej brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy za częściowo niezdolnego do pracy. Aktualny stan narządów ruchu umożliwia mu wykonywanie zatrudnienia zgodnego z kwalifikacjami, zarówno obecnie jak i po dniu 30 września 2012 r. (k- 54 a. s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów w celu jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego.

Zdaniem sądu opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały oparte o obiektywne wyniki badań, zaś biegli sądowi są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego jednoznacznego określenia stanu zdrowia odwołującego. Żadna ze stron postępowania nie zgłaszała też zastrzeżeń do opinii sporządzonych przez biegłych. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie W. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 9 października 2012 r., znak: (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż elementem spornym niniejszego postępowania było jednoznaczne określenie obecnego stanu zdrowia odwołującego i ustalenie czy obecnie przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku).

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt. 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, póź. 340.).

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku" (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, póż. 43.).

Zgodnie z treścią art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt. 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Na podstawie art. 58 ust. 4 ustawy warunku posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji organu rentowego poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem nie wypełnia on podstawowej przesłanki niezbędnej do uzyskania prawa do tego świadczenia, a mianowicie nie został uznany za osobę niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu. Wnioskodawca wprawdzie zgłaszał poszczególne schorzenia zdrowotne, jednak jak wykazane zostało w niniejszym postępowaniu dysfunkcje te nie powodują u niego nawet częściowej niezdolności do pracy. Zauważyć należy, iż zarówno organ rentowy w przeprowadzonym postępowaniu jak też biegli lekarze specjaliści powołani w sprawie wskazali, że występujące u wnioskodawcy dysfunkcje nie powodują nawet częściowej niezdolności do pracy. Wnioskodawca był nadto badany przez różnych biegłych i żaden z nich nie znalazł objawów pozwalających uznać odwołującego za osobę niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 16 września 2009 r., w którym ustalił, iż nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Wykazywanie okoliczności, uzasadniających powołanie kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony.

To strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (IUK 102/09, LEX nr 537027), a także stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 19 marca 1997 r., sygn. II UKN 45/97 zgodnie z którym Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 KPC).

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 9 października 2012 r., znak: (...) została wydana prawidłowo.

Mając powyższe na uwadze w myśl art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.